

skanimi rokami. Branija pa nikjer. Vname se prepir, da je drla skupaj vsa vas. Kuža je že slutil, da nekaj ne bo prav, pa jo je ubral za hišni ogel, odkoder je škodoželjno kukal, kakšen bo konec; bevsknil pa ni več niti iz daljave, zakaj kolesarja sta se ozirala, kje je oni — tretji, ki je nakuril nesrečo. Brani je stisnil rep in se previdno umaknil

v hišo za peč z zmagovito zavestjo: Zopet smo razdrli eno. E, e! Smo pa le Gregoračev kuža, ki se ne boji nikogar! Mar ne?

Kolesarja sta se v jezi razšla in srdito pogledovala proti Gregoračevemu domu, češ, le čakaj bevskaj in grizun, bodo že še zapihale druge sape...

Nedolgo potem je drevil po cesti proti mestu zopet prejšnji kolesar, za njim — seveda — Gregoračev kuža Brani. Nasproti pa jima ni privozil drugi kolesar, marveč se je psu zgodila nesreča, da ga je prvi kolesar brcnil z vso silo v smrček, da je pozabil takoj svoj »mi« in svoje bahaštvo, milo zajokal in zacvilil ter jo z repom, stisnjenim med noge, pobrisal nejunaško domov pod peč. Prav nič se ni utegnil ozirati za sovražnikom, ki je zmagovito brzel po svoji poti in se mu glasno smejal, da sta tako kmalu napravila obračun za hlače in bedro.

Gregoračev Brani je nesel pobotnico domov na smrčku. Da bi je vsak ne videl in se ne norčeval iz njegove pogumnosti, je pod pečjo stisnil smrček med šapiči. Niti jesti ni mogel tiste dni. Sklenil je pa, da bo poslej puščal kolesarje na miru. — Tisto bevskanje in zaletavanje — je razlagal sam sebi — ni za nas; je le za otroke. Ni v vsaki luknji raka. Tudi vsak kolesar ne zadene vselej, kadar brca. Ali kadar zadene, to vemo »mi«, da — boli.

Nekaj o podganah.

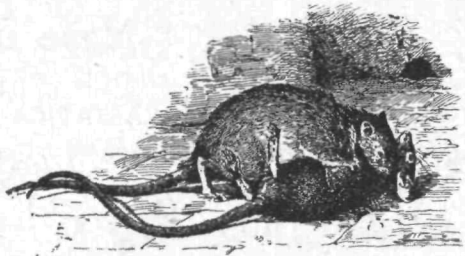
Miši in hišne podgane so tisti glodalci, ki so človeku upravičeno najbolj zasovraženi, posebno podgane so mu vedno kaj nemili gostje v njegovi hiši. Njihovim kakor dleto ostrim zobem, ki oglodajo, ogrizejo in uničijo vse, kar jim je in kar jim ni na poti, kljubujejo samo kovine in najtrše kamenje. Njihova plezalska umetnost je občudovanja vredna, ker imajo zelo ostre kremplje in jim je tudi njihov dolg, z luskinami pokrit rep izvrstno prijemalno in opiralno sredstvo. Po svoji predrznosti, urnosti in zvijačnosti prekašajo vse druge živali enake velikosti. Vse te njihove lastnosti jih napravljajo za nevzdržne sostanovalce človeških naselbin, ker se

vgnezdiyo kot neprijetni podnajemniki v vsakem koticu od kleti do podstrešja in ga ne zapuste prej, dokler jim s silo ne napravimo konca.

Ta siva do rdečesiva, temnorjava in črna svojat, ki se boji svetlobe kakor vrabec strašila, je postala v kratkem času svetovna nadloga. Kjer stanujejo na zemlji ljudje, povsod je najti tudi podgano, izvzeti so le polarni kraji. In kadar mislimo, da smo jo na enem kraju popolnoma iztrebili, se pojavi na drugem kraju kar v celih vojskah.

Stara pisana poročila omenjajo podgano že v 13. stoletju. S popolno verjetnostjo torej lahko trdimo, da se je takrat prvič pojavila pri nas. Po tej dobi se je razširila tako hitro, da so že v prihodnjih letih govorili o pravcati podganji nadlogi. Leta 1400. so se v Franciji podgan že komaj ubranili. Če bi takrat narava sama z lastno silo (povodnji, hud mraz in kužne bolezni med živalmi samimi) ne pomagala, bi skoraj gotovo izumrli ljudje vsled njihove ogromne požrešnosti in divjega uničevalnega dela, tako brez moči so bili napram tem živalim.

Tako pa je vztrajala podgana v naših krajih celih pet sto let in je napravila milijonsko škodo. V sredini 18. stoletja pa je dobila iz Azije večjo, močnejšo in bolj podivjano sivo podgano kot hudo nasprotnico. Naša hišna podgana ji je v kratkem času podlegla tako, da je pri nas vsaj v nekaterih pokrajinah in tudi drugod skoraj docela izginila, ali pa se pojavlja le v majhnih množinah.

Po poročilih ruskega prirodoslovca Paľasa je prišla siva podgana pred nekako 200 leti v velikih strnjenih množicah iz Perzije. V letu 1717. so preplavale te živali široko reko Volgo in dobesečno preplavile v kratkem času vso veliko provinco Astrahan. Od tam se je razširila ta nadloga preko vse Evrope. S tem da so jim služile trgovske ladje za most preko Velikega Oceana, so obljudile kmalu vso zemljo.

Kadar je siva podgana lačna, se spravi z nekaj tovarišicami kar nad kuretino in jo požre in ogloda do kosti; tudi slabotnejše ali zaradi bolezni manj odporne domače živali — kakor mladi pujski — postanejo lahko njihova žrtev; celo nenadzorovane otroke v zibelki so že napadle in ogrizle. Boj med sovrstnicami pa konča vedno tako, da zmagovalka požre premaganko. Marsikatero izgubo v kokošnjaku ali v hlevu za zajčke, ki jo pripisujemo včasih kuni, mački ali dihurju, imajo v skoraj večini primerov na vesti podgane. Seveda je tega roparja, ki je izreden veščak v tekanju, plezanju, skakanju in plavanju, torej pravi sportnik v vseh panogah, zraven pa še poln zvijače, težko docela zatreti.

Šaljiva vprašanja.

Kam ne posije nikdar solnce?

Kdo je najhitrejši slikar?

(Na senca.)

(Ogledalo.)

Zakaj imajo kuharji bele čepice?

Kdo hodi po svoji glavi?

(Da se pokrivajo z njimi.)

(Zebelj na čevlju.)